

зи параграф си позволим да успоредим *про-звучащия* със *за-гълхващия* лирически *глас* – не толкова изкушени от ефектите, които предлага една тривиализирана компаративистика, – а защото ни привлича друг, не по-малко значим ефект: как подхванатият от Яворов *глас меден загорски* постепенно се омаломощава и *преминава тихо като през пустиня*. Или – формулирано с оглед на изследваната проблематика – как *надмозваемата* Ботева пространственост застива в *преградност* у Яворов, а неговият лирически субект се оказва плътно об-зидан от своите *стени*, бранещ своите *прагове*, но въпреки това с рухнала *душа-храм*.

2.4.1. Гърдите – сърцето – душата – духът

Разплигтането на все по-усилено заплитания се ред инт-ровертни топоси в поезията на Яворов може би трябва да започне с проблематичната творба „Недей ме пита“ (1899; 1901). Откритата през 1961 г.⁴¹ ранна редакция на стихотворението хвърля обилна светлина върху проведената по-късно активна стилизация в *ботевски* „почерк“: *на чело ми е без-проблемно заменено с на гръд ранена*, баналното и почти буквално *сърцата късаше* се превръща в *сърца гореше*, а стихът *нещо ти от старината* претърпява симптоматична промяна: „нещо – спазено в душата“. Т.е. обистрящият изказа си поет вече вижда *душата* като пространство, подвластно на паметта за ценности и етични опори. Нарекохме тази творба проблематична не само защото долавящият се в нея темперамент („във всеки случай не банален, напомнящ в много отношения Ботевия“ – Ив. Шишманов) е всъщност неспонтанно избликинал и произведен отпосле, а тъй като контекстът на битуване на „Недей ме пита“ е навярно един от най-несигурните, от най-ситуативните. Стихотворението първоначално изпада от непубликувания цикъл „Домашна китка“ (1899 г.), за да по-